

STEPHEN KING

AKI KAPJA,
MARJA

Arrébb sétál az utcán, benéz egy pékség kirakatán, megszemléli egy szuvenírású kocsi tartalmát (noha el nem tudja képzelni, ki akarhat emléktárgyat erről a piszkos kis tóparti városról). Még egy mimusnál is megáll, aki színes labdákkal zsonglőrködik, majd úgy csinál, mintha láthatatlan lépcsőn menne fölfelé. Pár negyeddollárost dob a mimus kalapjába. A jószerecsse végett, mondja magának. A sarki bömböldékből popzene zúdul kifelé. A levegő tömény csokoládészagú.

Visszamegy. Látja, hogy két fiatalember lép ki Andy könyvesboltjából és elhúznak. Ez alkalommal megáll a kirakatnál, ahol három könyv áll kinyitva a spotlámpák alatt: a *Ne bántsd a feketerigót*, a *Rozsban a fogó* és – ez biztosan előjel – *A futó akcióban*. A kirakat mögött a bolt keskeny, magas helyiség. Vevőt nem lát, viszont látja öreg haverját, az egyetlen és páratlan Andy Hallidayt, aki a helyiség közepén ül a pultnál, és egy puha fedelű könyvet olvas.

Morris úgy tesz, mintha a cipőjét kötné be, és lehúzza a cipzárt azon a táskán, amelyben a balta van. Aztán föláll és habozás nélkül kinyitja Andrew Halliday Ritka Kiadványok boltjának ajtaját.

Öreg haverja felpillant a könyvből, végigméri a napszemüveget, a hosszú ellenzőjű sapkát és a táskákat. Összevontja a szemöldökét, de csak egy kicsit, mert ezen a környéken mindenki táskával jár, az idő meleg és ragyogóan süt a nap. Morris óvatosságot lát, de semmi jele az igazi riadalomnak, és ez jó.

– Nem haragszik, de betenné a táskáit a fogas alá? – kérdezi Andy. Mosolyog. – Üzleti előírás.

– Persze – feleli Morris. Lerakja a táskákat, leveszi a napszemüveget, összehajtja a szárait, belecsúsztatja inge zsebébe. Aztán leveszi új sapkáját és beletúr rövid, fehér hajába. Azt gondolja: látod? Csak egy öreg trotty, aki bejött a forróságból, hogy böngésszen itt egy kicsit. Nem kell aggódnod. – Hú! Ugyancsak meleg van ma odakint. – Hátratulja a sapkáját.

– Igen, és azt mondják, hogy holnap még melegebb lesz. Ajánlhatok valami különlegességet?

– Csak böngészgetek. Ámbár... Láttam egy meglehetősen ritka könyvet, a címe *Az ítéletvégrehajtók*. Egy John D. MacDonald nevű krimiírótól. – MacDonald könyvei nagyon népszerűek voltak a börtönkönyvtárban.

– Jól ismerem! – mondja kedélyesen Andy. – Ő írta azokat a Travis McGee-történeteket. Amiknek valamilyen szín volt a címkében. Főként papírkötésben jelent meg. Én eleve nem foglalkozom papírkötéses könyvekkel; nagyon kevésnek van olyan értéke, ami miatt gyűjtenék őket.

Na és mi a helyzet a noteszokkal?, gondolja Morris. Különösen a Moleskine márkájúakkal. Azokkal foglalkozol, te kövér, tolvaj fasz?

– *Az ítéletvégrehajtók*-at kemény kötésben is kiadták – mondja az ajtó melletti könyvespolcokat nézegetve. Egy ideig az ajtó közelében akar maradni. Meg a táskáiban, amelyben a balta lapul. – Ez volt az alapja *A Rettegés foka* című filmnek. Abból vennék egy példányt, ha véletlenül lenne újszerű állapotban. És természetesen, ha az ára is megfelelő.

Andy most már érdeklődve figyel. Hogy is ne? Hal akadt a horgára. – Biztos vagyok benne, hogy nincs a boltomban, de megnézhetem magának a Bookfinderen. Az egy adatbázis. Ha szerepel rajta, és egy keménykötésű MacDonaldnál valószínűleg ez a helyzet, különösen, ha filmet is csináltak belőle... és ha első kiadás... Keddre valószínűleg meg tudom szerezni magának. Legkésőbb szerdára. Akarja, hogy megnézzem?

– Akarom – bólint Morris. – De az árak is megfelelőnek kell lennie.

– Természetesen, természetesen. – Andy kuncogása éppen olyan zsíros, mint a hasa. Tekintete lesüllyed a laptopja képernyőjére. Morris ebben a pillanatban átfordítja a NYITVA táblát a ZÁRVA feliratra. Lehajol, kiveszi a baltát a nyitott táskából. Végigmegy a középső, keskeny átjárón. A baltát a lábszára mellett lógatja. Nem siet. Nem kell sietnie. Andy a laptopján kattogtat, teljesen leköti, amit a képernyőn lát.

– Megtaláltam! – kiáltja az öreg haver. – James Grahamnek van egy példánya, újszerű állapot, és csak háromszáz dol...

Elhallgat, ahogy a baltafej beúszik a látóterébe, azután megáll középen. Felnéz, az arca megnyúlik a döbbenettől.

– Tartsd a kezed ott, ahol láthatom – mondja Morris. – Valószínűleg van egy riasztógomb az asztal alatt. Ha ragaszkodsz minden ujjadhoz, ne nyúlj oda.

– Mit akar? Miért...

– Ugye, nem ismered meg? – Morris nem tudja, hogy derüljön vagy feldühödjön ezen. – Még ilyen bizalmas közelségből sem?

– Nem, én... én...

– Azt hiszem, nem csoda. Hosszú idő telt el a Happy Cup óta, igaz?

Halliday rémült bővülettel figyel Morris ráncos, nyúzott arcát. Úgy bámul, mint madár a kígyót, gondolja Morris. Ez kelles gondolat, elmosolyodik.

– Ó, istenem – mondja Andy. Az arca olyan színű lett, mint az állott sajt. – Az nem lehet. Hiszen te börtönben vagy.

Morris még mindig mosolyogva rázza a fejét. – Valószínűleg létezik adatbázis a feltételesen szabadlábon levőkről is, akárcsak a ritka könyvekről, de úgy sejtem, azt sosem nézted meg. Ami szerencse nekem, neked viszont nem annyira.

Andy egyik keze elfele kúszna a billentyűzetről. Morris megmozdítja a baltát.

– Ne csináld, Andy. Tedd a két kezed a számítógéped két oldalára, tenyérrel lefelé. És ne próbáld a térdeddal megnyomni

a gombot. Tudni fogom, ha próbálkozol és a következmények rendkívül kellemetlenek lesznek.

– Mit akarsz?

A kérdés feldühíti, mégis szélesebben mosolyog. – Mintha nem tudnád.

– Istenemre, nem tudom, Morrie! – Andy szája hazudik, de a szeme igazat mond, a teljes igazat, és csakis az igazat.

– Menjünk az irodádba. Hátral biztosan van irodád.

– Nem!

Morris ismét megmozdítja a baltát. – Kijöhetsz ebből épen és egészben, de úgy is, hogy néhány ujjad az asztalon marad. Higgy nekem, Andy. Nem az az ember vagyok, akit ismertél.

Andy föláll, a tekintete egyetlen pillanatra sem engedi el Morris arcát, de Morris már nem tudja, hogy öreg haverja valóban látja-e. Imbolyog, mintha láthatatlan zenészeket hallana, mindjárt elájul. Ha megteszi, akkor nem válaszolhat a kérdésekre, amíg magához nem tér. Ráadásul Morrisnak kell az irodájába vonszolnia. Nem tudja, képes lenne-e; ha Andy nem éri is el a százötven kilót, erősen közelít hozzá.

– Lélegezz mélyeket – mondja. – Csillapodj le. Csak néhány választ akarok. Azután elmegyek.

– Megígéred? – Andy nyáltól fényes alsó ajka előreugrik. Olyan, mint egy kövér kisfiú, aki duzzog az apjára.

– Igen. Most pedig szívod be mélyen a levegőt.

Andy beszívja.

– Ismét.

Andy hordómelle kitágul, megfeszülnek a gombok az ingén, azután lelapped. Visszatér némi szín az arcába.

– Iroda. Most. Gyerünk.

Andy megfordul és elindul a bolt végébe, közben némely kövér emberekre jellemző finnyás kecsességgel kerülgeti a dobozokat és a könyvkupacokat. Morris követi. Egyre dühösebb. Andy sűrű gabardinba bújtatott fenekében van valami lányos feszülés és riszálás, ami egyre szítja a haragját.

Az ajtó mellett nyomógombok vannak. Andy négy számot üt be – 9118 –, mire felvillan egy zöld fény. Miközben belép, Morris kiolvassa a gondolatot kopasz tarkójából.

– Nem vagy elég gyors ahhoz, hogy rám csapd az ajtót. Ha megpróbálsz, elveszítesz valamit, amit nem lehet visszaragasztani. Számíts erre.

Andy válla, amely fölemelkedett a feszültségtől, hogy pontosan ezt tegye, ismét megroskad. Belép. Morris követi, és bezárja az ajtót.

Az iroda kicsi, zsúfolt könyvespolcok szegélyezik, és lelógó gömbök világítják meg. A padlón török szőnyeg. Az itteni asztal sokkal kellemesebb – mahagóni, tíkfa vagy más egzotikus anyag. A rajta levő lámpának mintha valódi Tiffany üvegbúrája lenne. Az ajtótól balra pohárszék, rajta négy súlyos, metszett kristálypalack. Morris nem tudja, hogy az átlátszó folyadék mi lehet, de azt lefogadná, hogy a másik kettő scotch és bourbon. Abból is a legjobb, ha jól ismeri öreg haverját. Semmi kétség, azért, hogy igyon egyet a jobb üzletek után.

Eszébe jut, hogy a sitten csak szilvaléből vagy mazsolából erjesztett italok voltak, és noha ő roppant ritkán ivott szeszt, csupán a születésnapján (és John Rothsteinén, amelyet mindig egyetlen kupicával ünnepelt), ettől még dühösebb lesz. Jó piák, ha inni akar, jó kaják, ha éhes – ez jutott Andy Hallidaynek, miközben Morris farmerokat festett, a politúr gőzét szívta, és akkora cellában élt, amely nem volt nagyobb egy koporsónál. Az igaz, hogy erőszakos közömbösítésért jutott börtönbe, de sose került volna abba a sikátorba dühös részeg rövidzárlattal a fejében, ha ez az ember nem zárkózik el tőle, nem zavarja el. *Morris, nem lenne szabad veled mutatkoznom.* Ezt mondta aznap. Azután pedig beszámíthatatlannak nevezte.

– Fényűző környezet, barátom.

Andy úgy néz körül, mintha első alkalommal érzékelné a luxust. – Valóban annak tűnik – ismeri el –, de a látszat csalhat, Morrie. Az igazság az, hogy közel járok a csődhöz. Ez a hely sosem heverte ki a válságot és bizonyos... állításokat. Ezt el kell hinned.

Morris ritkán gondol a pénzes borítékokra, amelyeket Curtis Rogers talált a füzetek mellett Rothstein széfjében aznap éjjel, de most az eszébe jutnak. Öreg haverja megszerezte a készpénzt is,

a noteszokkal együtt. Akár abból a pénzből is vásárolhatta az asztalt, a szőnyeget és a puccos metszett palackokat.

Ettől a harag buborékja végre kipukkan. Morris lapos ívben meglendíti a baltát, közben a sapka lerepül a fejről. A balta át-
harapja a szürke gabardint, és egy cuppanással elmerül az alatta
dagadó fenékbe. Andy felsikolt, és előrebukik. Csak azért esik
térdre, és nem hasra, mert alkarjával megtámaszkodik asztala
szélében. Vér buggyan ki a nadrág tíz centis hasadásán. Oda-
kapja a kezét, mire még több vér ömlik ki az ujjai között. Az ol-
dalára dől, aztán elgurul a török szőnyegen. *Ezt* sose szeded ki
belőle, haver, gondolja némi elégedettséggel Morris.

– Azt mondtad, nem bántasz! – visítja Andy.

Morris gondolkodóba esik, majd megrázza a fejét. – Nem hi-
szem, hogy ezt valaha is így kijelentettem volna, bár meglehet,
célozhattam rá. – Komolyan, őszintén néz Andy eltorzult arcába.
– Vedd úgy, hogy ez egy csináld magad zsírleszívás. És még
mindig kijöhetsz belőle élve. Csak annyit kell tenned, hogy ide-
adod a noteszokat. Hol vannak?

Andy ez alkalommal nem csinál úgy, mintha nem tudná, mi-
ről beszél Morris, mert a feneke ég, és vér folyik a csípője alól.
– Nincsenek nálam!

Morris fél térdre ereszkedik, gondosan kikerülve a szélesedő
vértócsát. – Nem hiszek neked. Eltűntek, semmi nem maradt,
csak a láda, amelyben voltak, és senki sem tudta, hogy nálam
vannak, egyedül te. Ezért ismét megkérdezlek, és ha nem akarsz
közelről látni a beleidet, és azt, amit ebédeltél, akkor vigyázz
a válasszal. Hol vannak a noteszok?

– Egy kölyök találta meg őket! Nem én voltam, egy kölyök!
A régi házatokban lakik, Morrie! Biztos megtalálta a pincében,
vagy valahol!

Morris belenéz öreg haverja arcába. Hazugságot keres, ugyan-
akkor igyekszik megbirkózni annak a hirtelen átalakulásával,
amit tudni vélt. Mint egy kemény balkanyar egy százzal haladó
kocsiban.

– Kérlek, Morrie, kérlek! Peter Saubers a neve!

Ez meggyőző, mert ő ismeri a család nevét, amely abban a ház-
ban él, ahol felnőtt. Mellesleg egy ember, akinek mély seb van a
seggén, aligha képes ilyesmit kitalálni a pillanat ihletében.

– Te honnan tudod ezt?

– Mert nekem próbálja eladni őket! Morrie, orvosra van szük-
ségem! Úgy vérzek, mint egy leszúrt disznó!

Mert *disznó* vagy, gondolja Morris. De ne aggódj, öreg haver,
nagyon hamar megszabadulsz a nyomorúságotól. Elküldlek az
égi könyvesboltba. De még nem. Ugyanis Morris meglátta a re-
mény ragyogó sugarát.

Próbálja, mondta Andy, nem azt, hogy *próbálta*.

– Mondj el mindent – parancsolja. – Aztán elmegyek. Neked
kell kihívnod a mentőket, de meg tudod te azt oldani.

– Honnan tudjam, hogy igazat beszélsz?

– Mert ha a srácnál vannak a noteszok, akkor te többé nem
érekelsz. Természetesen meg kell ígéred, hogy nem árulod el,
ki bántott. Egy álarcos ember volt, ugye? Valószínűleg drogos.
Pénzt akart, igaz?

Andy buzgón bólogat.

– Semmi köze a noteszokhoz, igaz?

– Nem, semmi a világon! Azt hiszed, bele akarok keveredni?

– Szerintem nem. De ha megpróbálsz kitalálni valamilyen me-
sét – és ha a nevem benne lesz abban a mesében –, akkor vissza
kell jönnöm.

– Nem fogok, Morrie, nem fogok! – Ezt ugyanolyan gyere-
kes megnyilatkozás követi, mint amilyen gyerekes a lebiggye-
dő, nyáltól fényes ajak: – Becsszó!

– Akkor mondj el mindent.

Andy megteszi. Beszél Saubers első látogatásáról, a noteszok
és a *Levelek az Olimpiaszról* összehasonlítható fénymásolatairól.
Elmondja, hogy a magát James Hawkinsnak nevező fiút a *Levelek*
gerincén levő öntapadó segítségével azonosította. Azután beszél
a fiú második látogatásáról, amikor ő sarokba szorította. Befeje-
zi a hangpostaüzenettel, a River Bend üdülőbe induló iskolai ki-
rándulásról, és az ígérettel, hogy nem egészen két nap múlva,
hétfő délután Saubers idejön.

– Hétfőn mikor?
– Ő... azt nem mondta. Gondolom, tanítás után. A Northfield középiskolába jár. Morrie, még mindig vérzek.

– Igen – bólint Morris szórakozottan. – Azt hiszem. – Eszeveszetten töri a fejét. A fiú azt állítja, hogy minden notesz nála van. Ebben hazudhat is, de valószínűleg igazat mond. A noteszok száma, amelyet Andy mondott, igaznak tűnik. *És olvasta őket.* Ez a féltékenység szikráját csíholja Morris Bellamy fejében és olyan tüzet gyújt, amely hamar eléri a szívét. A Saubers kölyök olvasta, ami Morrisnak, egyedül Morrisnak volt szánva! Ez súlyos igazságtalanság, amelyet orvosolni kell!

Közelebb hajol Andyhez, és azt kérdi: – Buzi vagy? Ugye, az vagy?

Andy pillája megremben. – Én... mit számít az? Morrie, *mentőre* van szükségem!

– Van partnered?

Öreg haverja sérült, de nem ostoba. Érti, mire megy ki a kérdés. – Igen!

Nem, gondolja Morris, és meglendül a balta: *cupp*.

Andy felsikolt, és vonaglani kezd a véres szőnyegen. Morris ismét meglendíti a baltát, és Andy ismét felsikolt. Szerencse, hogy a szoba falait könyvek borítják, gondolja Morris. A könyv jó hangszigetelő.

– Hallgass már el, a fene beléd – mondja, de Andy nem hallgat el. Négy baltacsapás kell hozzá. Az utolsó Andy orrnyergére érkezik, kipukkasztja a szemét, mint a szőlőszemeket, és a vonaglás is abbamarad végre. Morris kihúzza a baltát, az acél halkan megcsikordul a csonton, aztán ledobja Andy kinyújtott keze mellé. – Na – mondja. – Mindennek vége.

A szőnyeg átázott a vértől. Az íróasztal eleje gyöngyözik a vértől. Az egyik fal is. Morris szintúgy. Az iroda egy vágóhíd. Ez nem izgatja Morrisset; tökéletesen nyugodt. Talán a sokk miatt, gondolja, na és akkor mi van? Nyugodtnak kell lennie. Izgatott emberek elfelejtenek dolgokat.

Az asztal mögött két ajtó nyílik. Az egyik öreg haverja fürdőszobájába, a másik egy beépített szekrénybe. Rengeteg ruha van

benne, köztük két öltöny, amelyek drágának tűnnek. Ezeket Morris persze nem használhatja. Elveszne bennük.

Szeretne lezuhanyozni a fürdőszobában, de ha a vágyak lovak lennének, s a többi, s a többi. Megteszi a mosdó is. Közben leveszi véres ingét és megmosakszik, próbálja végiggondolni, mit érintett meg azóta, hogy belépett a boltba. Nem sok minden lehet. Azt azonban nem szabad elfelejtenie, hogy letörölje az ajtón lógó táblát. Meg a szekrénynek és ennek a mosdónak a kilincset.

Megtörülközik, visszamegy az irodába, a törülközőt és a véres inget a holttestre dobja. A farmerja is vérfoltos lett, ám ezt a problémát könnyen megoldja azzal, amit a szekrényben talál: legalább két tucat póló csinosan összehajtogatva, köztük selyempapír. Talál egy XL méretűt, amely a combja közepéig eltakarhatja a nadrágot, éppen ott, ahol a legnagyobb foltok vannak, ezt szét hajtogatja. ANDREW HALLIDAY RITKA KIADVÁNYOK, ezt szitázták az elejére, meg a bolt telefonszámát, a weboldal címét és egy nyitott könyv képét. Valószínűleg a pénzes vevőknek osztogatja őket. Azok átveszik, megköszönik, és sose viselik.

Bele akar bújni, aztán úgy dönt, nem igazán akar úgy graszszálni, hogy a legújabb gyilkossága helyszínét hirdeti a mellén, így hát kifordítja a pólót. A betűk kicsit átlátszanak, de annyira nem, hogy el lehessen olvasni őket, a könyv pedig akármilyen négyyszögletű tárgy lehet.

A cipő viszont gond. A felső tiszta vér, a talpára is ragadt belőle. Tanulmányozza öreg haverja lábát, helyeslően bólint és visszatér a szekrényhez. Andy dereka lehet a kétszerese az övének, de a lába nagyjából ugyanakkora. Kiválaszt egy pár cipőt és felpróbálja. Egy kicsit szorít, talán lesz a lábán egy-két hólyag, de ez kis ár azért, amit megtudott, és a régen halogatott bosszúhoz képest, amelyet végre kitölthetett.

Továbbá rohadtul puccos cipő.

A saját lábbelijét a szőnyegen növekvő szemétdombra hajítja, aztán megvizsgálja a sapkáját. Folttalan. Szerencse. Fölteszi, körbejár az irodában, letörli azokat a felszíneket, amelyekről tudja, hogy megérintette, meg azokat, amelyeket megérinthetett.

Még utoljára letérdel a hulla mellé, átkutatja a zsebeit. Most véres lesz a keze, megint meg kell mosni. Hát igen, ez így megy.

Ez Vonnegut, nem Rothstein, gondolja, és elneveti magát. Az irodalmi utalások mindig örömmel töltik el.

Andy kulcsai az elülső zsebében vannak, a tárcája a fenekének azon az oldalán, amelyet Morris nem hasított szét a baltával. Újabb szerencse. Nem sok készpénz van benne, kevesebb, mint harminc dollár, de hát ki a kicsit nem becsüli, s a többi. Elteszi a bankjegyeket a kulcsokkal együtt. Azután ismét megmossa a kezét és ismét letörli a csapot.

Mielőtt távozna a szentélyből, szemügyre veszi a baltát. A feje alvadt vértől és hajtól mocskos. A gumírozott markolat nyilvánvalóan tele van tenyérlennyomattal. Valószínűleg be kellene tennie az egyik szerszámos táskába, az ingével és a cipőjével együtt, de valami megérzés – túl mély ahhoz, hogy szavakba lehessen foglalni, ám nagyon erős – arra inti, hogy legalább egy ideig hagyja itt.

Fölveszi, letörli a fejét és a nyelét, hogy megszabaduljon az ujjlenyomatoktól, azután gyengéden elhelyezi a fájín asztalon. Mint egy figyelmeztetést. Vagy egy névjegyet.

– Ki mondja, hogy nem vagyok farkas, Mr. McFarland? – kérdezi az üres irodától. – Ki mondja?

Távozik, a véres törülközővel fordítva el a kilincset.